

1 SEPTEMBER 1927

No. 17

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want de Zoon des menschen zal komen in de heerlijkheid zijns
Vaders met Zijne Engelen, en alsdan zal hij een iegelijk vergelden
naar zijn doen. Mattheüs 16:27.

DE NOODZAKELIJKHEID VAN GODDELIJKE LEIDING. *)

In een wereld van zonde en geestelijke duisternis bestaat een dringende behoefte aan Goddelijke leiding. Onze Schepper, Zich ten volle van deze behoefte bewust, heeft hier mildelijk in voorzien en verlangt dat het geheele mensdom hieruit het grootst mogelijke voordeel zal trekken. Vanaf den beginne heeft Hij de wereld geen oogenblik zonder gelaten. Hij gaf ons oogen opdat wij zouden kunnen zien, ooren opdat wij zouden kunnen hooren en harten opdat wij zouden kunnen verstaan. Hij heeft ons zodoende gezegend met al onze natuurlijke zinnen, opdat wij niet zouden struikelen, doch de gevaren en valstrikken, die wij op onze levensreis tegenkomen, zouden vermijden.

Denkt u eens voor een oogenblik de verschrikkelijke ellende blind of doof te zijn in. Niet in staat te zijn, datgene hetwelk ons omringt, op te merken. Niet in staat een dreigend gevaar te zien aankomen, noch gewaarschuwd te kunnen worden voor een naderend onheil. Hoe dankbaar zouden wij zijn, dat wij zoo gezegend zijn met deze goddelijke eigenschappen, door middel waarvan wij aan zoovele gevaren ontsnappen. Maar er zijn menschen, die oogen hebben en toch niet zien, ooren hebben en toch niet hooren en harten hebben en toch niet verstaan. En er zijn gevaren, rampen en onheilen, die op het pad van onze aardsche loopbaan veel groot

*) Toespraak gehouden door Ouderling Rulon S. Wells van den Eersten Raad der Zeventigers, op Zondag 25 Januari 1925, te Salt Lake City.

ter en gevaarlijker zijn, dan die, welke ons met lichamelijk letsel dreigen.

In één van de openbaringen van den Heere aan Joseph Smith, den profet der laatste dagen, wordt de mededeeling gedaan, dat „de geest en het lichaam de ziel van den mensch vormen”. Wat een duidelijke, heldere en gemakkelijk te begrijpen definitie wordt hier gegeven, van hetgeen te voren zoo vaag en geheimzinnig was. De geest, die van God kwam en het lichaam van Moeder aarde, vormen de ziel — het lichaam zijn voedsel, zonder hetwelk het niet zou kunnen leven noch groeien, trekkend uit de natuurlijke elementen van de aarde van waar het kwam — de geest, die zijn voedsel ontvangt van God, van Wien hij kwam. Het lichaam is vatbaar voor vele kwalen, ziekten en ongesteldheden van allerlei aard, te talrijk om op te noemen, zij kunnen echter opgesomd worden onder één algemeen hoofd n.l. „ziekte”; ook de geest is vatbaar voor vele kwalen en ziekten van allerlei aard; liegen, bedriegen, onjuiste voorstellingen maken, stelen en zelfs moord; deze heele reeks misdaden, alle geestelijke gebreken, te veel om op te noemen, ze kunnen te zamen ook onder één hoofd genoemd worden n.l. „zonde”. Wat ziekte voor het lichaam beteekent, beteekent zonde voor den geest. Hoe dankbaar zouden wij zijn voor den dokter, die voor onze lichamelijke zwakheden en gebreken zorgt en de geneesmiddelen, noodig voor ons herstel, toepast; maar o, hoe veel te meer zouden wij den Grooten Dokter, Die in den hemel aan de rechterhand Gods troont, danken Die het geneesmiddel heeft voor elke kwaal, beide natuurlijk en geestelijk; het Evangelie van den Heere Jezus Christus, een onvervalscht wondermiddel voor de lijdende menschheid.

De geest en het lichaam. Hoe stemmen ze in alle bijzonderheden overeen! Als de geest en het lichaam naast elkander zouden kunnen staan en wij het geestelijke zouden kunnen beschouwen, zooals wij nu het natuurlijke zien, zouden we dadelijk ontdekken, dat de één nauwkeurig met den ander overeenkomt; gelijk in vorm en in iedere uitdrukking van het gelaat; en als wij zouden sterven, in de geestenwereld zouden gaan en daar één van onze vroegere kennissen, die voor ons heengegaan was, zouden ontmoeten, we zouden hem dadelijk herkennen. Wij kenden hem hier, daarom zullen we hem ook daar kennen. Inderdaad hoe wonderlijk schijnt mij dit alles en toch hoe redelijk! Soms zien wij ongelukkige menschen, die door ziekte, een ongeluk of anderszins vreeselijk verminkt zijn, bijv. door den trap van een paard hebben zij een gebroken kaak, is hun een oog uitgeslagen of is hun neus versplinterd en wij roepen uit: „Hoe verschrikkelijk, hoe afschuwelijk!” Maar hij, die lichamelijk misvormd of verminkt is, is niet half zoo afschuwelijk als dengene, die geestelijk misvormd is. Geen godsdienstige aandrang, geen eerbied voor God of heilige dingen! Zijn geestelijk gehoororgaan is dood, zijn geestelijk gezicht vernietigd.

Hoe afschuwelijk en afstootend! Wat een verschrikkelijke mismaaktheid! Zij zijn diegenen, die oogen hebbende niet zien, ooren hebbende niet hooren en harten hebbende niet verstaan. Zij kunnen de dingen Gods niet zien, toch overal waar zij willen kijken, daar is Hij, Zichzelf openbarende in al Zijn scheppingen. Zij kunnen zijn stem niet hooren en toch klinkt deze door het heelal. Zij kunnen niet luisteren naar die zachte influistering, die we soms geweten noemen, zachtkens fluisterend tot onze innerlijke zielen, zeggende: „Dit is de weg, bewandelt hem”.

Het is waarlijk een groot ongeluk het gebruik van onze natuurlijke oogen te verliezen, maar hoe veel grooter is het verlies van onze geestelijke oogen. Wij lezen: „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot”. Bij verdere overweging van datgene, hetwelk voor den mensch noodig is, heeft God in verschillende eeuwen en perioden profeten verwekt en speciaal wanneer hij iets bijzonders te geven had om Zijn doeleinden te bereiken. De profeet Amos vertelt ons: „Gewis de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten den profeten geopenbaard hebbe”.

Ja wij hebben profeten en apostelen noodig en nooit zijn ze meer noodig geweest dan nu. Heilige mannen van God, die spreken en schrijven zooals zij door den Heiligen Geest geleid worden en daarom heeft de Heere hen tot ons gezonden voor onze goddelijke leiding. Maar de profeten zijn gesteengd en de apostelen omgebracht, echter hun getuigenis, welke met hun bloed verzegeld is, doet zich door alle eeuwen hooren, uit de heilige schrift de wetenschap verklarende van den Eenigen, Waarachtigen God en Jezus Christus, Dien Hij gezonden heeft, den weg aanwijzend naar het eeuwig leven en hem zoo duidelijk makend, dat niemand een fout daarin behoeft te maken.

Wij lezen ook in het boek van Job: „Maar er is een geest in den mensch en de inspiratie van den Almachtige geeft hem het verstand”. Dit is algemeen. De Heere doet moeite voor al Zijn kinderen. Hij is de geest, die iedere ziel komende in de wereld verkwikt; welke kennis of begrip de mensch ook gekregen heeft, het is door de inspiratie van den Almachtige geschied. Alle ontdekkingen, die zooveel hebben bijgedragen tot de wonderlijke hedendaagsche beschaving zijn tot ons gekomen door die zelfde goddelijke inspiratie. De mensch is echter niet altijd geneigd geweest dit te erkennen. Iemand heeft gezegd: „Neen het is geen inspiratie, het is hard werken geweest”. Dat is slechts half waar; de andere helft is onjuist. Het is beide inspiratie en hard werken. Zeer zeker de Heere kan diegenen het best gebruiken, die werken en studeeren in hun zoeken naar waarheid. Het doet echter geen afbreuk aan de eer, welke den uitvinder toekomt om te zeggen, dat God hem gebruikt heeft als Zijn instrument in het aan het licht brengen van waarheid.

Dit doet mij denken aan den Griekschen wijsgeer Archimedes,

die hard studeerde met betrekking tot „soortelijk gewicht”. Op zekere gelegenheid toen hij een bad nam, bemerkte hij dat zijn lichaam in het water veel lichter was, dan toen hij eruit kwam en oogenblikkelijk begreep hij het beginsel van soortelijk gewicht. Hij was zoo blijde over deze ontdekking, dat hij onmiddellijk de straat opvloog, vergetend dat hij ongekleed was en met luide stem uitriep: „Eureka, Eureka, ik heb het gevonden, ik heb het gevonden”. De inspiratie van den Heere had hem dit doen verstaan.

Zooals te voren aangehaald, dit is een algemeene zegen in groote of mindere mate door het geheele menschedom genoten, geloovigen zoowel als ongeloovigen, goeden zoowel als slechten. Dit is ook goddelijke leiding, doch als wij een kennis van de dingen Gods en eeuwig leven in Zijn tegenwoordigheid willen verkrijgen, zal het noodzakelijk zijn een bijzondere uitstorting van Zijn Geest te ontvangen, die slechts alleen verkregen kan worden door het reinigend proces van het Evangelie, de gave van den Heiligen Geest, die niet in een onreinen tabernakel kan wonen.

Laat mij nu Uw aandacht vestigen op een paar uitdrukkingen, gevonden onder de openbaringen van den Heere aan den profeet Joseph Smith. „De glorie van God is intelligentie. Niemand kan in onwetendheid zalig worden en ook de zaligheid van den mensch komt niet vlugger dan zijn kennis groeit”. Deze leerspreuken zijn in volkomen harmonie met de woorden van Onzen Heiland, toen Hij zeide: „En dit is het Eeuwigè Leven, dat zij U kennen, den Eenigen en Waarachtigen God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”.

Hoe kunnen wij deze kennis verkrijgen, die voor onze zaligheid zoo noodzakelijk is en dewelke te bezitten het Eeuwig Leven beteekent? Hier hebben we weer goddelijke leiding nodig. Wij hebben den Geest van God, de gave des Heiligen Geestes als voortdurend metgezel nodig. Ik lees in den brief van Paulus aan de Corinthiërs: „Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en in het hart des menschen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijnen Geest. Want de geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods. Want wie van de menschen weet hetgeen des menschen is, dan de geest des menschen, die in hem is? Alzoo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods.” Is het dus duidelijk dat wij de gave des Heiligen Geestes moeten verkrijgen? Hoe kunnen wij Hem verkrijgen?

De Heiligen der laatste dagen en misschien zijn er velen onder het gehoor mijner stem, zijn bekend met de wet waardoor deze kostbare gave verkregen kan worden en zij niet tot ons geloof behooren, zouden er niet onwetend van zijn, want het wordt duidelijk in den bijbel, hetwelk het Woord des Heeren is, uiteengezet. Leest de woorden van den Apostel Petrus tot de menigte op den

dag van het Pinksterfeest, wien hij Jezus en Hem gekruisigd gepredikt had, totdat zij verslagen in het hart werden en hem en den anderen apostelen vroegen: „Mannen, broeders wat moeten wij doen?” Dit is de zeer belangrijke vraag en Petrus, ziende dat zij geloof hadden, antwoordde: „Bekeert U en een iegelijk van U worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen”. Maar is dit waar en kan deze gave op den mensch uitgestort worden en hoe? Inderdaad het is een werkelijkheid en kan bevestigd worden op diegenen, die door het reinigend proces van het Evangelie gegaan zijn; op bekeerde, gedoopte geloovigen, door het opleggen der handen van hen, die goddelijk aangesteld zijn deze heilige verordening te bedienen, zooals de schriften zoo overvloediglijk bevestigen.

Het is door het bezit van deze gave, dat de mensch de tegenwoordigheid van God kan terugverkrijgen. Dit is inderdaad goddelijke leiding, zonder dewelke niemand ooit Eeuwig Leven kan verkrijgen. Het is absoluut onmogelijk zonder deze zalig te worden. Het te ontkennen beteekent het Evangelie van Jezus Christus in zijn geheel te verwerpen. Niet alleen is het noodzakelijk, dat wij deze gave zouden verkrijgen, maar wij moeten haar ook behouden door goed te leven, want de Geest van God zal niet in een onreinen tabernakel vertoeven. Wij kunnen haar behouden zoolang als wij de vergeving onzer zonden behouden, door ons ervan af te keeren.

Wat de echtheid van deze wonderlijke manifestatie van Goddelijke leiding betreft, vergunt mij U weer naar den Bijbel te verwijzen. Paulus schrijvende aan de Heiligen te Corinthe, zij die reeds de gave des Heiligen Geestes ontvangen hadden, zooals alle leden in de vroegere Kerk, die door de oplegging der handen hadden ontvangen zei: „Weet gij niet, dat gij Gods Tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont? Zoo iemand den Tempel Gods schendt, dien zal God schenden, want de Tempel Gods is heilig, welke gij zijt”. En Paulus vermaant Timotheus: „Verzuim de gave niet, die in U is, die U gegeven is door de profetie met oplegging der handen van het Ouderlingschap”. En in den tweeden brief aan Timotheus vond hij het noodig hem eraan te herinneren, want blijkbaar was Timotheus eenigszins nalatig in zijn roeping geworden: „Om welke oorzaak ik U indachtig maak, dat gij opwekt de gave Gods, die in U is door de oplegging mijner handen”.

Filippus had te Samaria Christus gepredikt en velen geloofden en werden gedoopt en dan lezen wij verder: „Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden dat Samaria het woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes, dewelke afgekomen zijnde, baden voor hen dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten, want hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den naam des Heeren Jezus. Toen leiden zij de handen op hen en zij ontvingen den Heiligen

Geest". David, de schaapherderkoning van Israël, was een man naar Gods harte, maar hij zondigde tegen God en bracht Goddelijke afkeuring over zich. Hij gevoelde het verlies dat tot hem gekomen was. Het was inderdaad werkelijkheid. De Geest van God had Zich aan hem onttrokken en in zijn zielepijn riep hij met een gebroken hart tot den Heere uit: „Schep in mij, o Heere een rein hart en vernieuw in mij een goeden Geest. Werp mij niet vanuit Uw tegenwoordigheid. Neem Uw Heiligen Geest niet van mij”.

Men ziet dus uit deze en vele andere schriftuurplaatsen, dat de gave van den Heiligen Geest een werkelijkheid is en de Schriften zijn vol met voorbeelden van Zijn praktische uitwerking onder de leden van Gods Kerk in de verschillende bedelingen. Dit is ook het geval in de tegenwoordige bedeling nu God weer, zooals altijd, een profeet heeft verwekt het Evangelie tot Zijn vroegere reinheid te herstellen en opnieuw Zijn Kerk te organiseeren, welke Hij begiftigd heeft met macht uit de hoogte door ook het Priesterschap te herstellen om in Zijn macht te handelen, de bediening van al Zijn heilige verordeningen van kracht en doeltreffend makend.

Laat mij nu tot slot zeggen wat ik in het begin heb gezegd: In een wereld van zonde en geestelijke duisternis is goddelijke leiding dringend noodig. Daarom o Heere, wees Uw kinderen, die op de aarde wonen genadig. Gedenk de oprechten van hart in alle landen. Breng hen tot een kennis van Uw waarheid. Leid ze door Uw almachtige Hand in de kudde van Christus. Gedenk Uw verbondsvolk, mochten zij dag aan dag in de kennis van U en in goede werken groeien. Gedenk de jeugd van Zion, mochten zij niet wandelen in verboden paden, maar mochten zij het rechte en nauwe pad betreden, dat tot het Eeuwige Leven leidt. Verijdeld de plannen en machinaties van den booze en den goddelooze. Mochten zij falen in al hun slechte ondernemingen. Mochten zij in hun eigen valstrikken gevangen worden en in hun eigen kuilen vallen, welke zij zetten en graven voor de voeten van Uw volk. Bespoedig den dag wanneer Zion verlost zal worden, wanneer zonde en ongerechtigheid van de aarde zullen verbannen zijn en gerechtigheid zal heerschen en de aarde bedekken, zooals de wateren het machtige diep, bid ik nederig in den naam van Jezus Christus, Onzen Meester, Amen.

DE GODHEID ALS VERHEERLIJKTE MENSCHHEID *).

De mensch is een God in Embryo.

Wij lezen van de tegenwoordigheid van onzen Heer bij een winterfeest in Jeruzalem, het Feest der Inwijding. Terwijl Hij in Salomo's voorhof stond, werd Hij door eenige vooraanstaande Joden

*-) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

met vragen bestormd en Zijn antwoorden wekten hun priesterlijken toorn in die mate op, dat zij Hem trachtten te steenigen. Lees Johannes 10 : 22-42. De voornaamste oorzaak van hun toorn lag in Christus' verklaring omtrent Zijn werkelijke verwantschap met den Vader, n.l. dat Hij de waarachtige Zoon van God was. Jezus beantwoordde den aanval van de woedende en door zonden verblinde Joden met deze woorden: „Ik heb u vele treffelijke werken getoond van Mijnen Vader; om welk werk van die steenigt gij Mij?” En als antwoord hierop schreeuwde de bende: „Wij steenigen u niet over eenig goed werk, maar over godslastering, en omdat Gij, een mensch zijnde, Uzelven God maakt”.

Godslastering was in de Mozaische wet de zwaarste misdaad en de daaraan verbonden straf was de dood door steeniging. Het zwaartepunt van deze buitengewone overtreding lag in het zichzelf onrechtmatig toeigenen of het aan den mensch toekennen van autoriteit, die aan God behoorde, of in het toeschrijven van onwaardige eigenschappen aan God. Jezus had aan de vertoornde Joden Zijn innerlijke macht verklaard, om aan allen, die in Hem wilden gelooven en de dingen wilden doen, welke Hij leerde, het eeuwige leven te geven. Vandaar de verschrikkelijke beschuldiging van godslastering, welke over God's Zoon werd uitgebracht, Die sprak zooals de Vader Hem gebood.

Onze Heer herinnerde hen eraan dat zelfs hun eigen mensche-lijke rechters, met Goddelijke autoriteit bekleed en bijgevolg in de uitoefening der gerechtigheid als vertegenwoordigers van God handelend, goden werden genoemd. (Zie Psalm 82 : 1, 6). En daarna vroeg Hij met meesterlijke gevatheid: „Zegt gijlieden tot Mij, Dien de Vader geheilgd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert God, omdat Ik gezegd heb: Ik ben God's Zoon?”

De werkelijkheid der verwantschap tusschen Jezus den Zoon en God den Vader, zooals in de aangehaalde schriftuurplaatsen wordt vermeld, is in overeenstemming met de schrift in haar geheel; en dat menschen waarlijk kinderen zijn van dezen zelfden Vader en Jezus Christus de Eerstgeborene der geesten en dus onze Oudste Broeder is, wordt door dezelfde hooge en onwraakbare autoriteit bevestigd.

De Joden ontkenden en laakten op godslasterlijke wijze de Goddelijkheid van Christus, omdat Hij voor hen een man was, zooals gezegd werd: de zoon van een timmerman; en Zijn moeder, broeders en zusters kenden zij als gewone stadsgenooten.

Christus verklaarde nadrukkelijk dat Hij de voetstappen van Zijn Vader volgde, zooals Zijn woorden elders getuigen, toen de Joden Hem trachtten te dooden omdat Hij had gezegd, dat God Zijn Vader was, zichzelf Gode gelijk makende. Toen antwoordde Jezus en zeide tot hen: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: de Zoon kan niets van zichzelf doen tenzij Hij den Vader dat ziet doen; want zoo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desge-

lijks". Lees Johannes 5 : 17-23. In het volgende vers verklaart Jezus, dat de Vader Hem alle dingen toonde, welke Hij, de Vader, deed. In verband hiermede verzekerde Hij: „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook”.

Het is duidelijk dat Jezus Christus de letterlijke verwantschap met den Vader erkende; en bovendien, dat Hij een weg volgde, die tot Zijn eigen verheerlijking leidde, een toestand die toen nog in de toekomst lag, welke weg in hoofdzaak dezelfde was, welchen Zijn Vader reeds eerder had betreden. Herhaaldelijk getuigde Hij van des Vaders meerderheid, en verklaarde nadrukkelijk: „Mijn Vader is meerder dan Ik”. (Joh. 14 : 28).

Jezus Christus leefde en stierf als een sterfelijk Wezen, ofschoon Hij zich van alle andere stervelingen door bepaalde voorname eigenschappen onderscheidde, omdat Hij de Eeniggeborene van God Zijnen Vader in het vleesch was. Toch heeft Jezus Christus den verheven staat der Goddelijkheid bereikt, en Zijn plaats aan de rechterhand des Eeuwigen Vaders verkregen. Denk eens na over de beteekenis van Zijn woorden: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelven. (Joh. 5 : 26.)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert ons door Joseph Smith, den Profeet, over deze verklaring van den Heere Jezus het volgende:

„Zooals de Vader macht heeft in Zichzelven, zoo heeft de Zoon macht in Zichzelven Zijn leven neder te leggen en het weder op zich te nemen: Hij heeft dus een lichaam van Zichzelven. De Zoon doet wat Hij den Vader heeft zien doen; de Vader heeft op zeke ren dag Zijn leven nedergelegd en het weder op Zich genomen; Hij heeft dus een lichaam van Zichzelven”.

En verder: „God zelf was eens zooals wij nu zijn, en is een verheerlijkte mensch, en troont in gindsche hemelen. Dat is het groote geheim. Indien de sluier heden werd gescheurd en de Groote God, die deze wereld in haar baan houdt, en die alle werelden en alle dingen door Zijn macht in stand houdt, zichzelf zichbaar moest maken, ik zeg, indien gij Hem heden zoudt aanschouwen, zoudt gij Hem in de gedaante eens menschen zien, in geheel zijn persoon, gelijkenis en gedaante als een mensch gelijk gijzelf; want Adam was geheel naar God's beeld en gelijkenis geschapen en ontving onderricht van en wandelde en sprak met Hem, zooals de eene mensch tot den anderen spreekt”.

Verder lezen wij: „De Vader heeft een lichaam van vleesch en beenderen zoo tastbaar als dat van een mensch; de Zoon eveneens”. (Leer en Verbonden 130 : 22).

Ons geloof betreffende de verwantschap tusschen menschheid en Godheid wordt aldus uitgedrukt: „Zooals de mensch is, was God eenmaal, zooals God is, kan de mensch worden”.

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

DE AMSTERDAMSCH E CONF ERENTIE.

Zeer opbouwend is de conferentie van het Amsterdamsche district geweest. De zoo nette en aantrekkelijke vergaderzaal leent zich uitstekend voor zoo'n geestelijk feest.

Donderdag 11 Augustus, 8 uur n. m., werd deze conferentie geopend met het zingen van „O volheid van zegen” door al de vergaderden, waarna Ouderling L. L. Bishop van Rotterdam een gebed opzond. Het Amsterdamsche Zangkoor zong lied 66. President Rupert Ravston sprak eenige woorden van welkom en deelde mede, dat President John P. Lillywhite wegens ziekte verhinderd was tegenwoordig te zijn. Ouderlingen: S. Springer van Alkmaar, S. R. Andrus van Den Helder, N. van Alfen, gemeentepresident van Groningen en B. A. Weight, president van het Rotterdamsche district, spraken over de noodzakelijkheid van geloof in den Eenigen en Waarachtigen God, het voortbrengen van het Boek van Mormon, het doel van het Evangelie in verband met dit aardsche bestaan en het leven van den Profet Joseph Smith. Als tusschenlied werd door het koor gezongen „Leid mij pelgrim” en als slotzang „Luister en glorie”. Ouderling Geo. A. Grover van Zaandam eindigde deze samenkomst met dankzegging.

Om acht uur werd Vrijdagavond de conferentie voortgezet met het zingen van „De lieflijke dag”, Ouderling R. M. Black van Amersfoort vroeg een zegen, waarna lied 48 werd gezongen. Ouderlingen: D. Simmons, gemeente-president van Amsterdam, R. A. Matson van Haarlem, J. F. Steenblik van Amersfoort en T. B. Harmsen, districts-president van Groningen, verklaarden de noodzakelijkheid van een wegbereider des Heeren voor Zijn tweede komst en de absolute noodzakelijkheid van openbaringen van God zooals in de dagen van ouds. Gehoorzaamheid is de eerste wet des Hemels, daarom moeten wij de geboden des Heeren onderhouden als wij zegeningen willen ontvangen. De liefde van God in het zenden van Zijn Eeniggeborene, brengt ons het Eeuwige leven, alsook een wetenschap van God's bestaan, zooals de profet Joseph Smith deze bezat. Door de zusters Van Peski en Verstate werd een orgel-piano duet gegeven; Ouderling Black speelde een solo op zijn viool, begeleid door zuster Verstate op het orgel. Na het zingen van „Wij danken U Heer voor profeten” werd het

dankgebed uitgesproken door Ouderling D. R. van Kampen van Haarlem.

Voor de zendingen werd Zaterdagmorgen, 11 uur, een vergadering gehouden. Ongeveer 45 zendingen waren aanwezig en werden opgebouwd door de waardevolle instructies van President John P. Lillywhite. Door ouderlingen: Chipman, Andrus, Matson en Ravston werden belangrijke evangelieonderwerpen op duidelijke wijze besproken.

De nijvere bijen, de ambtenaren en ambtenaressen van het Amsterdamsche district, kwamen dien avond bijeen. Zuster Bakker van Amsterdam, Zuster Vlam uit Den Helder en Broeder Hendrik Overdiek van Amsterdam, spraken respectievelijk over de belangrijkheid en het doel van de Zondagsschool, Zustershulpvereniging en het Priesterschap, waarna districtspresident Rupert Ravston en Zendingspresident John P. Lillywhite nog eenige woorden van waardeering en aanmoediging spraken.

Zondagmorgen tien uur was iedereen in feestdos getooid, niet alleen uiterlijk maar ook innerlijk. Ieders hart was toch bekleed met den reinen mantel der liefde, in zich hebbende een brandend verlangen om getuigenissen te hooren aangaande het rein en heilig Evangelie en te luisteren naar de inlichtingen van President John P. Lillywhite. De vreugde werd nog vergroot toen President James E. Talmage, van de Europeesche Zending, een plaats op het platform innam. Immers zulks is, indien onverwacht, een buitengewone verrassing. Uit volle borst werden de laatste twee verzen van lied 146 door de aanwezigen gezongen, de eerste twee verzen waren door het Amsterdamsche zangkoor ten gehore gebracht. Ouderling D. G. Thomas, van Amsterdam, vroeg een zegen, het koor zong „Looft, looft den Heer”, waarna President Rupert Ravston den aanwezigen welkom heette en als eerste spreker voorstelde: Ouderling W. G. Rose, eervol van zijn werkzaamheden als zending in Nederland ontslagen. Spreker zeide dat Joseph Smith de man is geweest, sedert het sterven van Onzen Heiland op Golgotha, die den meesten invloed ten goede op zijn medemenschen heeft uitgeoefend. Onze Zaligmaker zelf heeft bekend gemaakt, dat er profeten zouden komen, waaronder ook valschen, zeker, doch dezen zouden gemakkelijk te onderscheiden zijn van de goeden. Joseph Smith, ongeleerd en ongeletterd, had zonder de hulp des Heeren niet zoo'n groot werk tot stand kunnen brengen. De vruchten van het Evangelie zouden voor een ieder een duidelijk bewijs zijn, dat „Mormonisme” de waarheid is. Hij besluit zijn rede met een dankzegging tot den Heer, dat hem het voorrecht geschonken is, iets voor Zijn Koninkrijk te mogen doen. Ouderling G. Doezie, eveneens van zijn zendingswerk hier in Nederland eervol ontslagen, is de volgende spreker. Hij leest het achtste artikel des geloofs voor en brengt Openbaring 14 : 6 hiermede in verband, verklarende dat de groote stem van den engel

door middel van het Boek van Mormon wordt gehoord. Alma 37 wordt gedeeltelijk door hem voorgelezen en hij wijst erop, dat de Liahona, het kompas, hetwelk door de hulp des Heeren in de handen der Nephieten geplaatst was, hun dan slechts den weg aanwees, als zij door hun werken gehoorzaamheid toonden. Zoo ook met het Evangelie. Indien wij de geboden onderhouden zullen wij het goede pad steeds voor ons zien. Hij waardeert ook den zegen, dien het Evangelie hem persoonlijk gebracht heeft en vraagt God's bescherming over de zending. Ouderlingen Chipman, Anderson en Black gaven onder begeleiding van Zuster Verstrate op het orgel, op hunne instrumenten een prachtig muziekstuk ten gehoor. Schoon is het van zoiets te mogen genieten en dankbaarheid zou onze harten vullen voor de wondervolle talenten, welke de Heer Zijn kinderen schenkt.

Ouderling James E. Talmage van den Raad der Twaalf Apostelen wordt bekend gemaakt als de derde spreker, te vertalen door Ouderling G. Doezie. Hij spreekt zijn vreugde uit de Nederlanders weer te ontmoeten en wel nu ze in een conferentie zijn bijeengekomen. Dankbaar is spreker voor de getuigenissen, die de Heiligen der laatste dagen bezitten. Wel is waar kan de één zijn getuigenis gemakkelijker in woorden weergeven dan de ander. Doch door voorbeeld, door liefde te betoonen, kunnen we allen onze getuigenis geven. Menig voorganger van de verschillende kerkgenootschappen, was door spreker gevraagd of hij zeker wist of datgene, hetwelk hij voorstond, inderdaad de reine, zuivere leer van Christus was. Zonder eenig commentaar had hij nog van niemand een rechtstreeks antwoord ontvangen. Al was hij, aldus spreker, zelf in de Kerk geboren, toch heeft hij net zoo goed den proef moeten doorstaan, als degenen, die door een zendeling of vriend met het Evangelie in aanraking zijn gebracht. Allen zullen gelouterd worden. Hij geeft een krachtige getuigenis van de wetenschap van de waarheid van dit werk, hetwelk hij door vasten en bidden heeft verkregen. President John P. Lillywhite zegt, dat het invloed op ons heeft met iemand in aanraking te komen, die een wetenschap van de echtheid van de zending der Kerk in zijn hart ronddraagt. Niets is van meer waarde, dan overtuigd te zijn van de waarheid van het Evangelie. Een ieder, hetzij in de Kerk geboren, of anderszins een lid geworden, moet een getuigenis voor zichzelf verkrijgen door „deszelfs wil te doen”. Een ieder kan die vreugde genieten en de vruchten daarvan proeven. De president spreekt zijn dankbaarheid uit, ouders gehad te hebben, die hem in de vreeze des Heeren hebben opgevoed en drukt de Heiligen op het hart nimmer de zegeningen te vergeten, die zij boven anderen genieten. Het koor zingt: „Rock of Ages” en ouderling H. Hansen van IJmuiden spreekt de dankzegging uit.

Om één uur dien middag werden de aanwezigen verrast door het zingen van „The Vision” door het Rotterdamsche Zangkoor,

onder leiding van Ouderling G. Doezie. Zeer zeker kunnen al degenen, die hieraan deelgenomen hebben, tevreden zijn. Tweemaal was dit muziekstuk te Rotterdam gezongen. Maanden zijn nuttig besteed geworden, opdat de leden in staat zouden zijn dit ten beste te geven. Een woord van dank aan Ouderling Doezie, die dit door zijn bekwaamheid en gewilligheid mogelijk heeft gemaakt en aan de zoo gewillige broeders en zusters, die hun medewerking hebben verleend. Zoo precies en met gevoel wordt het visioen van Joseph Smith in dezen zang weergegeven, dat een ieder die er naar luistert getroffen moet worden en een idee kan vormen op wat voor een stil uur en plaats de nederige profeet der laatste dagen in alle ernstigheid met zijn Hemelschen Vader pleitte.

Te half drie werd de middagvergadering door het zingen van „Komt Heil'gen komt” geopend en Ouderling J. van Haaren van Alkmaar zond een gebed op. Het koor zong: „Jesus I my cross have taken”, waarna een kindje werd ingezegend. Het Heilig Avondmaal werd bediend. Ouderling Black gaf een vioolsolo begeleid door Zuster Verstrate op het orgel, waarna Ouderling Ravston de Autoriteiten der Kerk voorstelde, die eenparig werden erkend door het opsteken der rechterhand. De eerste spreker was Ouderling D. Wood, als zendeling werkzaam geweest in de Duitsch-Oostenrijksche zending. Hij gaf in het Duitsch zijn getuigenis en hoopte deze te behouden en te vergrooten. Hij werd opgevolgd door Ouderling F. H. Gunnell, president van het Utrechtsche district. Met nadruk vertelde deze, dat de mensch een vrijen wil heeft, dat de Heere altijd gewillig is Zijn kinderen te helpen om hun vrijen wil ten goede aan te wenden. God wil dat alle menschen zalig worden. Daarom heeft Hij het Evangelie weer hersteld en wenscht nu, dat Zijn geboden worden onderhouden. Ouderling R. K. Cromar, president van de Zondagsscholen en Ouderlinge Ontwikkelings-vereeningen in Nederland spreekt over de gewichtigheid van het werk voor de dooden; door de verschijning van Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery in deze dagen zijn de sleutelen, noodig voor de bediening van dit werk, overhandigd, zoodat, zooals in de Schriften te lezen is, de harten van de vaders tot de kinderen en de harten der kinderen tot de vaders gekeerd kunnen worden. Alvorens de Heiligen naar Zion optrekken zouden zij er zorg voor dragen, dat hun geslachtsregisters in orde zijn; zij kunnen geen zegeningen verwachten, indien zij er niet voor werken. Ouderling W. F. Ashton geeft op schoone wijze een solo ten gehoor, waarna President J. E. Talmage het woord neemt en vertaald wordt door Ouderling Th. Sipkema. Op bekwame wijze vergelijkt hij het geheele mensdom met een groot zangkoor; een ieder heeft zijn deel te zingen. Maar al te veel kijken de sopranen naar de alten en omgekeerd, letten te veel op anderen, maken daardoor fouten en zingen onzuiver. Zoo ook met den tenor en bas. Ze maken te veel opmerkingen omtrent elkander en

zingen zelf lang niet goed, omdat ze door te veel omzien geen tijd hebben aan hun eigen stem voldoende aandacht te schenken. Om zuivere klanken voort te brengen is dus „met ons eigen zaken bemoeien” een vereischte. Na het zingen van „Abide with me” door het Amsterdamsche zangkoor sluit Ouderling R. D. Snow deze vergadering met dankzegging. Des avonds was de Weteringschans-zaal gevuld en uit honderden blijde kelen klonk het „Hoog op der bergen kruin”. Ouderling J. B. Bernards van Dordrecht zond een gebed op, het koor zong „O mijn vader” en Ouderling Th. Sipkema, assistent-redacteur van „De Ster”, werd als eerste spreker voorgesteld. De leerstellingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen zouden een duidelijk bewijs zijn voor een iedereen, dat de zending der Kerk goddelijk is. Het getuigenis, hetwelk in de harten der Heiligen is geplant aangaande de zending van Jezus Christus zijnde de Zaligmaker der wereld, zooals te vinden in de zesenzeventigste afdeeling van de Leer en Verbonden stemmen overeen met de getuigenissen door de Apostelen van ouds gegeven. Het Boek van Mormon bevestigt ons geloof en vertrouwen in den Hemelvader. President Rupert Ravston van het Amsterdamsche district bespreekt zeer gewichtige onderwerpen betreffende het Evangelie en wel het visioen van Joseph Smith, waarin hij den Vader en den Zoon gezien heeft, het voortbrengen van het Boek van Mormon, de organisatie der Kerk, alsmede de herstelling van het Aaronische en Melchizedeksche Priesterschap en de openbaringen van God in de Leer en Verbonden gevonden. Indien Joseph Smith niet door God geleid was geweest, had hij deze werken niet tot stand kunnen brengen. De raad, God om wijsheid te vragen is aan een ieder gegeven. Op schoone wijze zingt het koor het „Nephitische klaaglied”, waarna President J. E. Talmage spreekt en vertaald wordt door Ouderling G. Doezie. Hij zegt dat door reine gedachten te koesteren, dagelijks meer kennis op te doen, wij dichtter bij God zullen komen. Onze kamer waar de hersenen zich bevinden, aldus President Talmage figuurlijk sprekende, is een galerij met aan den muur verschillende schilderijen. Iedere gedachte hangt een nieuw schilderij op. Zij blijven daar hangen, zoodat ze bezichtigd kunnen worden. Reine, heilige gedachten brengen prachtige schilderijen voort, de moeite waard om naar te kijken; slechte gedachten worden door gruwelijke, afstootende stukken voorgesteld. Ons geheele leven en karakter worden hierdoor verklaard. President Lillywhite dankt al degenen die medegewerkt hebben de conferentie een succes te maken, want door hun gewilligheid hebben velen genoten. De getuigenissen, omtrent de waarachtigheid van deze boodschap zijn gegeven, opdat wij ons voordeel daarmee zouden doen. Door bekeering van ongerechtigheid kunnen wij beide, naar lichaam en geest reiniging ontvangen, burgers worden van God's Koninkrijk. In den dag

der opstanding zullen wij voortkomen met de eigenschappen hier op aarde verkregen. Zij, die ongehoorzaam zijn geweest en hun tijd hier op aarde niet goed hebben besteed, zullen een zeer moeilijke taak in het hiernamaals hebben „er boven op te komen”. Dankbaar zou een ieder Heilige der laatste dagen zijn voor de herstelling van het Evangelie; nu weten wij weer hoe wij den Heer moeten dienen om Hem welbehaaglijk te zijn. Hoe heerlijk is de toestand van hen die rein leven. Aan profeten van ouds kan een voorbeeld genomen worden. President Lillywhite herinnert de Heiligen aan de liefde van den Vader om Zijn Zoon naar de aarde te zenden, opdat God's kinderen het Eeuwige Leven zouden hebben en in staat gesteld worden volmaakt te worden, zooals Vader in den Hemel thans is. Het Amsterdamsche zangkoor zong voor de twee eervol ontslagen zendelingen en de Heiligen die zich naar hun woonplaatsen in andere steden zouden begeven „Vaartwel, Vaartwel”, waarna ouderling S. B. Woolley gemeentepresident van Utrecht, eindigde met dankzegging.

Een ieder der aanwezigen moet wel den geest geproefd hebben, die in al de vergaderingen tegenwoordig was; zoet is de nasmaak van het geestelijk voedsel, zoo mildelijk door Vader aan ons geschonken. Mochten we immer den zegen waardeeren leiders te hebben zooals President James E. Talmage en President John P. Lillywhite. God zegene een ieder, die Zijn waarheid wil omhelzen.

Schitterende zang en muziek is gegeven geworden, hartelijk wordt een ieder bedankt, inzonderheid Ouderling W. M. Chipman, door wiens toedoen het Amsterdamsche zangkoor de conferentie zoo heerlijk heeft opgeluisterd.

VAARTWEL!

Als overblijvende plicht die ons nog drukt, nu dat wij ontslagen zijn geworden van ons zendingswerk hier in Nederland, nemen wij deze gelegenheid te baat, U, broeders, zusters en vrienden in het Evangelie van Jezus Christus in Nederland en bezittingen, een vaartwel toe te roepen, en dit kunnen wij slechts doen met gemengde gevoelens.

Zooals bij het verlaten van het zendingsveld hier in Nederland nageoeg een gewoonte bestaat, worden veelal door de vertrekkende zendelingen foto's achtergelaten, beelden op papier, om daardoor de herinneringen en geheugens tegemoet te komen en te sterken, den onderlingen liefdeband te doen verblijven en een blijvende indruk achter te laten. Het is ons allen welbekend hoeveel zorg door de meesten genomen wordt dat deze beelden aldus gunstige indrukken zullen weergeven; men draagt de beste kleding, neemt de aangenaamste houding aan, en betaalt bovendien dikwijls een hoogen prijs opdat de bewerker zekere minder aangename indrukken weg zal werken, n. b. soms zelfs een „onjuiste” voorstelling gevende. Littekens worden soms wel weggewerkt, verminkingen zooveel mogelijk verborgen en andere veranderingen aangebracht zoodat het portret dikwijls zoo gunstig mogelijk zou zijn. Hoe ijdel is de mensch niet, en ook hoe dwaas, alsof een onjuiste afbeelding van meer dienst ware dan een juiste!

Even voorzichtig is men dikwijls in de keuze zijner woorden wanneer die op papier geplaatst worden of anderszins op vergankelijk materiaal aangebracht worden, en in het uithouwen van beelden uit rots en steen. Maar ach, hoe ijdel is de mensch weer! Want woorden, neergeschreven of ingebeiteld, beelden, geschilderd of uitgehouwen, op papier, doek of steen, zij allen zijn slechts vergankelijk en bestaan niet langer dan het materiaal waarop zij aangebracht werden, immer onderhevig aan den tand des tijds, die niets ontziet. Maar toch, hoeveel zorg wordt er niet gedragen dat die beelden goed en gunstig zijn! Ja, ijdelheid der ijdelheden!

Want worden er niet beelden door den mensch aangebracht — keer op keer — uur na uur — dag aan dag — week na week — maand op maand — jaar in jaar uit? En ziet, zijn deze beelden niet aangebracht op materiaal dat onvergankelijk is, — op des menschen geheugen? Ja, voor eeuwig zijn zij daar opgeteekend, beelden niet alleen ontstaan door woorden, maar tevens door daden, in onuitwischbare lijnen, in 's menschen gelaat of hart, niet aan te raken door den tand des tijds; daden die tweevoudig in hun uitwerking zijn (evenals de fundamenteele wet van het boekhouden, dat elke handeling minstens tweemaal opgeteekend staat), eerstens werkend op het geheugen van hem die geeft en ten tweede op hem die ontvangt, niet te verfraaien door eenige bewerkingen, maar daar aangebracht op een wijze die een juist beeld vormt. Want gewis, de mensch zal eens een juist verslag zien, waarin opgeteekend staan zullen al zijne daden, een juist beeld voor zijn geest schepende — misschien verschrikking barend, misschien vertroosting, berouw, tevredenheid, wroeging, blijdschap, verdriet, moed of ook wel angst opwekkend in dienzelfden geest.

Wij allen, die reizende zijn door dit leven — op 's levenszee, terecht gezegd — wij allen laten beelden achter, of ook wel sporen in het zand des tijds. En als er zorg gedragen wordt dat beelden, die op vergankelijk materiaal aangebracht worden, zeer gunstig en juist zijn, hoeveel te meer betaamt het ons dan niet (die iederen dag opnieuw in het leven aankomen, verpoozen en weer verder trekken), om toe te zien dat deze beelden schoon en edel zijn, want zij weerstaan den tand des tijds, en blijven voor immer daar, waar zij aangebracht werden.

Hoe denken wij in dankbaarheid nu aan de beelden van het verre verleên, van Adam, Noach, Abraham, Jakob, Jozef, Elia, David, Job, Daniël, en anderen! Hoe doen deze verschillende namen in ons niet opkomen beelden van moed, geduld, onderwerping, reinheid, deugd, enz.!

Een juist beeld van den Heiland heeft nog nimmer iemand weer kunnen geven op vergankelijk materiaal, papier, doek of in steen, maar niettemin rust bij hem of haar die Hem in zijn dienst voor Hem leerde kennen, steeds dat onvergankelijke beeld — soms van een Vader, die in liefde berispt, of met geduld verdraagt, of ons raad geeft, soms vertroost, soms kastijdt, maar ook wel zelf op wonden brengt, en aanmoedigt vóór den strijd. En dit beeld, ons openbaar gemaakt door den geest der waarheid (kennis van dingen zooals zij waren, zijn of zullen zijn), vergaat nimmer meer, maar doet bij elk nieuw leven dienst, van de wieg tot aan het graf, totdat wij allen eenmaal Hem in persoon zullen aanschouwen, wanneer wij dat beeld in ons steeds gekoesterd hebben.

Nog ontelbaar andere beelden doemen ons uit het donkere verleên op, en beuren ons op, schenken ons kracht, versterken den liefdeband tusschen God en mensch.

En zoo reizen wij door het leven, hier en daar een grooter beeld, dan weer wat kleiner beeld achterlatend, in trekken en lijnen die onuitwischbaar zijn, niet alleen in ons eigen geheugen en geest, maar evenzeer in het hart van hen die wij op onze reis ontmoeten. O, laat onze beelden schoon en edel zijn, van geloof, ijver, moed, kracht, deugd, nederigheid, lijdzaamheid, geduld, kennis, wijsheid, liefde en reinheid vrede en ontwikkeling!

Nu roepen wij U toe: „Vaartwel, op 's levens reis"! Laat immer Uw komst, Uw blijven en Uw gaan een zegen zijn, Uw komst verwelkomd door de wijzen, Uw blijven een dienst voor de zachtmoedigen, Uw gaan een zegenend beeld van vertroosting voor hen die U kennen.

Hoe dankbaar zijn wij niet, hoe verheugd, dat wij den Meester beter mochten leeren kennen door U en Hem te dienen! Een vaste verzekering van de goddelijkheid van dit verachte Mormonisme, de herstelling van het zaligmakend evangelie; — een voornemen van moed en vastberadenheid tot grooter dienst in de toekomst — een vreugde als loon voor dienst — en droefheid als gevolg van scheiding — ziet daar, een deel van den inhoud onzer harten, bij het ter perse gaan onzer groeten. Maar neen, vergeet niet dat ook in onze harten een diepe wensch ligt, met een bede tot God, dat Hij U behoede, dat gij Uwe beelden, lichtbeelden moge doen zijn, lichtbeelden voor Nederland, als helpers Uwer medereizigers, beelden van moed, geloof, ijver, deugd, trouw, onderwerping, verdraagzaamheid, liefde, reinheid, vergevensgezindheid en een Vorstelijke kroon het alles sierende, wanneer wij elkander weder mogen ontmoeten, zij het hier, dan wel hiernamaals.

Vaart dan wel, en laat Hij Uw Stuurman zijn, Wiens hand nog nimmer een schip ten gronde liet gaan!

Uw dienaren in Christus Jezus

W. G. ROSE, G. DOEZIE.

TEEKENEN DER TIJDEN.

Ze hebben den hoogen prijs moeten betalen, Saceo en Vanzetti. Thans vertoeven zij in de geestenwereld om aldaar te wachten, totdat de Heere, de meest rechtvaardige Rechter, hen voor Zijn rechterstoel zal dagen. Wel hebben ze lang op de voltrekking van hun vonnis moeten wachten. Immers reeds zes jaren geleden waren ze ter dood veroordeeld voor een misdaad, waaraan zij schuldig bevonden werden. Of ze schuldig zijn? Laten wij zwijgen. Het is onwaarschijnlijk, dat zij, die zulks in handen hebben, de doodstraf over iemand zouden uitspreken, als zij niet voldoende bewijzen bezaten.

De heele wereld, kunnen we gerust zeggen, is door dit voorval in rep en roer gebracht. Wat is het nut van al deze drukte, die de menschen gemaakt hebben? De nieuwsbladen berichten ons van ongeregeldeheden over de geheele wereld, veroorzaakt door het optreden van eenige onverstandigen; gebouwen worden vernield, tegen de politie wordt verzet gepleegd, Amerikaansche instellingen wordt het lastig gemaakt enz. Alsof die menschen er iets aan kunnen doen! Duidelijk zien wij, als Heiligen der laatste dagen hierin de vervulling van profetiën door dienstknechten des Heeren in het verleên en in dezen tijd voorzgd. De menschen zullen den Geest Gods verliezen en zich overgeven aan de werkingen des vleesches, welke zijn: afgoderij, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht enz. Hoe heerlijk en schoon zou het zijn, indien alle menschen zouden begrijpen, dat slechts door zich voor den Heere te vernederen en naar de raadgevingen van Zijn dienstknechten te luisteren, de toestanden zich geweldig snel zouden verbeteren. Voor diegenen, die Christus door den doop hebben aangedaan en de belofte op hun hoofden hebben verzegd gekregen, waardoor ze het voorrecht genieten den Heiligen Geest als voortdurend metgezel te hebben, zijn de woorden van den Apostel Paulus aan Timotheüs, zijn zoon in het Evangelie, van zeer veel waarde: „Ik vermaan dan vóór alle dingen, dat gedaan worden smeeking, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen voor alle menschen, voor Koningen en allen die in hoogheid zijn, opdat wij een gerust en stil leven leiden mogen in alle godzaligheid en eerbaarheid. Want dat is goed en aangenaam voor God onzen Zaligmaker, welke wil dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen". Door zoo te handelen zal men het verder brengen dan met foutzoeken en murmureeren.